

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ

Α ρ ι θ μ ό ς Α π ό φ α σ η ς

67/2018

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Συγκροτήθηκε από την Ειρηνοδίκη Αικατερίνη Ροδίτου και από την Γραμματέα Ευσεβεία Αντωνοπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στο Αμαρούσιο την 1η Νοεμβρίου 2017, για να δικάσει την παρακάτω υπόθεση:

Του Ιάσωνα ... του ... και της ..., ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου Σωτηρόπουλου Βασίλειου, δικηγόρου Αθηνών (ΑΜ ΔΣΑ 27027).

Ο αιτών ζητεί να γίνει δεκτή η από 30.6.2017 αίτησή του, διαδικασίας εκούσιας δικαιοδοσίας, που κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με αριθμό κατάθεσης .../2017 και προσδιορίστηκε για την ανωτέρω δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, ο πληρεξούσιος δικηγόρος του αιτούντος, ανέπτυξε τους ισχυρισμούς του και ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις του.

Μελέτησε τη δικογραφία.

Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο.

Με τη διάταξη του άρθρου 5 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος κατοχυρώνεται το δικαίωμα καθενός για ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητάς του, εφόσον δεν προσβάλλονται τα δικαιώματα των άλλων και δεν παραβιάζεται το Σύνταγμα ή τα χρηστά ήθη. Επίσης κατά τη διάταξη του άρθρου 5 παρ. 5 του Συντάγματος καθένας έχει δικαίωμα στην προστασία της υγείας και της γενετικής του ταυτότητας. Η ευρύτητα της συνταγματικής αυτής διατύπωσης, η οποία παραπέμπει στη γενική αρχή “ό,τι δεν απαγορεύεται επιτρέπεται” και η σχέση γενικού προς ειδικό (Ράικος 2008: 335) με επιμέρους διατάξεις που κατοχυρώνουν ιδιωτικές και δημόσιες εκφάνσεις της αυτονομίας (π.χ. τον ιδιωτικό βίο στο άρθρο 9 Σ., την ελευθερία της έκφρασης στο άρθρο 14 Σ. κ.α.) δεν σημαίνει, όμως, ότι αυτό συνιστά μια “κατευθυντήρια αρχή για το νομοθέτη ή έναν “ερμηνευτικό κανόνα” (Μάνεσης 1982: 119), αλλά μια αυτοτελή κανονιστικά διάταξη που ρυθμίζει, κυρίως, και τις πράξεις προσωπικού αυτοκαθορισμού που δεν κατοχυρώνονται ρητά από άλλα συνταγματικά δικαιώματα (Παραράς 1982: 142, Χρυσόγονος 2006: 176). Το νόημα δε της συνταγματικής αυτής επιταγής εκτείνεται στην ελευθερία δράσης κάθε υποκειμένου, τόσο ως αμυντικό δικαίωμα, ως δηλαδή μια αξίωση της αποχής του Κράτους από παρεμβάσεις στην “ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας”, όσο και ως ενεργητικό και συμμετοχικό δικαίωμα, ως μια θετική ελευθερία, με την έννοια “της συμμετοχής στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή του τόπου.” Επιγραμματικά, πρόκειται για το “δικαίωμα του ατόμου να αποφασίζει για τον εαυτό του και να κάνει τις δικές του επιλογές, την δυνατότητα του καθενός να διαμορφώνει τη ζωή του όπως ο ίδιος επιθυμεί (ΕΔΔΑ Pretty κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Laskey, Jaggard και Brown κατά Ηνωμένου Βασιλείου). Ως ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας νοείται καταρχάς το ατομικό δικαίωμα (αυτό)προσδιορισμού της ταυτότητας. Αυτό καθορίζει τυπικά, με την έννοια της εξατομίκευσης και της ταυτοποίησης, τη σχέση του ατόμου με την έννομη τάξη και επικυρώνει την αναγνώρισή του ως υποκείμενο δικαίου, ενώ αποτελεί και συναισθηματικό στοιχείο του ανήκειν στην κοινότητα και της διαμόρφωσης των σχέσεων του ατόμου, τόσο με τον εαυτό του, όσο και με τους τρίτους (Gutmann 2000). Έτσι, το δικαίωμα του ατόμου στο όνομά του (κύριο και επώνυμο) αποτελεί

καταστατικό στοιχείο της ταυτότητάς του. Στο πεδίο της προσωπικής ταυτότητας, και ειδικότερα της ταυτοποίησης του ατόμου, αλλά και της προσωπικής του αφηγηματικής ενότητας, εντάσσεται και η ελευθερία του υποκειμένου να παρουσιάζεται δημόσια όπως το ίδιο επιθυμεί, η οποία υπερβαίνει το παραδοσιακό πεδίο της ιδιωτικότητας και το χωρικό κριτήριο προσδιορισμού της (Ακριβοπούλου 2012), για να εξειδικευθεί ως η καταρχήν προστασία της εικόνας του προσώπου από την ανεπιθύμητη έκθεση (Χρυσόγονος 2006: 184, Καράκωστας 2000: 284), αλλά και του “πολιτιστικού” αυτοκαθορισμού του. Στοιχεία επίσης της προσωπικότητας, προτεινόμενα τόσο στο άρθρο 5 παρ. 1 Σ., όσο και στο άρθρο 8 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, σε συνέχεια του γενετήσιου αυτοπροσδιορισμού, είναι ο σεξουαλικός προσανατολισμός και η ελευθερία του ανθρώπου να σχετίζεται ερωτικά, ενώ κρίσιμη συνθήκη για την νομιμότητα των σεξουαλικών πρακτικών είναι η αξία που αποδίδεται στην βούληση και ειδικότερα στην συναίνεση των ενηλίκων υποκειμένων. Η ελευθερία, όμως, ανάπτυξης της σεξουαλικής δραστηριότητας και της εν γένει “εικόνας” του ατόμου κατά τη βούλησή του, η οποία συνίσταται σε μια αρνητική ελευθερία και αξίωση αποχής του Κράτους, δεν εκτείνεται σε μια θετική υποχρέωση του νομοθέτη να αναγνωρίσει νομικά τα στοιχεία αυτά (Χρυσόγονος 2006: 183). Παρόλο που η διατύπωση του άρθρου 5 παρ. 1 Σ παραπέμπει στην κατοχύρωση της ιδιωτικής αυτονομίας και βούλησης, είναι σαφές ότι αυτή, συνήθως, εντάσσεται, όπως στις περισσότερες έννομες τάξεις, σε κάποιες αντικειμενικές συνθήκες εκφοράς της, όπως αυτές διατυπώνονται από τον νομοθέτη και μέσω των γενικών και αόριστων ρητρών, όπως π.χ. των χρηστών ηθών. Ο περιορισμός της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας με βάση αυτή την αόριστη ρήτρα των χρηστών ηθών σημαίνει ότι η προσωπική βούληση πρέπει να καθίσταται σύμφωνη με τις “ιδέες του κατά γενική αντίληψη χρηστού και εμφρόνως σκεπτόμενου ανθρώπου” (ΑΠ 38/2015). Η αναγωγή των χρηστών ηθών στην κοινωνική ηθική και συλλογική συνείδηση με την έννοια των κρατούντων κοινωνικών αντιλήψεων και όχι της συνταγματικής κατοχύρωσης ενός ηθικού ή θρησκευτικού κώδικα ή μιας συγκεκριμένης θεωρίας του αγαθού, υποδηλώνει ανοιχτά τον σχετικό και ιστορικό, δηλαδή μεταβλητό, χαρακτήρα

τους, όπως και την εγγύτητά της, θεωρητικά και πρακτικά, με κάποια, κατά κοινή ομολογία, κοινωνικά αποδεκτά πρότυπα (ορθής / καλής) συμπεριφοράς. Συνεπώς, το κανονιστικό εύρος της έννοιας δεν εκτείνεται στην απαγόρευση μιας συμπεριφοράς, ούτε δεσμεύει τη δράση του νομοθέτη με βάση κάποιον υπερσυνταγματικό κώδικα αξιών (Χρυσόγονος 2006, 180 επ.), καταλείπει ωστόσο καταρχήν σε αυτόν και στην συνέχεια στην αρμόδια δικαστική εξουσία τη δυνατότητα να εκτιμήσουν κατά πόσο είναι συνταγματικά θεμιτός ο σχετικός περιορισμός της προσωπικής αυτονομίας. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι η αναγνώριση στην αξία του ανθρώπου μιας καθαρά υποκειμενικής διάστασης, δηλαδή η κατοχύρωση της δυνατότητας του καθενός να κρίνει τότε είναι “αξιοπρεπής”, απλά της αφαιρεί κάθε διακριτό στίγμα έναντι της προσωπικής αυτονομίας της βούλησης, ενώ, από την άλλη η αντικειμενική σημασιοδότησή της, πέρα από την ατομική βούληση η οποία συνιστά και την ηθική και συνταγματική ιδιαιτερότητά της ενέχει τον κρατικό πατερναλισμό και την υπονόμηση της προσωπικής ελευθερίας (και αξίας) λόγω της κοινωνικοποίησης και διάσπασης της αυστηρά ιδιωτικής και προσωπικής μας σφαίρας, με προφανή, επομένως, την δυσεπίλυτη σύγκρουση υποκειμενικής βούλησης και αντικειμενικής αξίας του ανθρώπου που δοκιμάζει η έννομη τάξη (Σύνταγμα – Κατ’ άρθρο ερμηνεία – Φ. Σπυρόπουλος, Ξ. Κοντιάδης, Χ. Ανθόπουλος, Γ. Γεραπετρίτης – Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου [ΚΕΣΔ]).

Στην προκειμένη περίπτωση επιδιώκεται από τον αιτούντα η διόρθωση της αναφερόμενης ληξιαρχικής πράξης γέννησής του που συνέταξε η ληξιαρχος του Δήμου Αμαρουσίου, αφενός μεν ως προς το φύλο του ώστε να απαλειφθεί από αυτή η λέξη “αγόρι”, λόγω μη κατάταξής του σε ένα από τα δύο φύλα, και να υπάρξει κενή καταχώρηση στην αντίστοιχη θέση με το σύμβολο της παύλας (“ - “), αφετέρου δε ως προς το κύριο όνομα αυτού ώστε να διορθωθεί στο “Ιάσων – Αντιγόνη” αντί του αναγραφόμενου “Ιάσων”, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα ειδικότερα στην αίτηση.

Με το περιεχόμενο αυτό και αίτημα η υπό κρίση αίτηση αρμόδια φέρεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά την προκειμένη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας (αρθρ. 739, 740, 782 ΚΠολΔ), για το παραδεκτό δε

της συζήτησης αυτής έχει τηρηθεί η νόμιμη προδικασία με την επίδοση αντιγράφου της στον κ. Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθήνας (βλ. προσκομιζόμενη υπ' αριθμ. ..../16-10-2017 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Αθηνών Δέσποινας Δημητριάδου). Είναι νόμιμη και ως προς το σκέλος της ζητούμενης διόρθωσης ως προς το κύριο όνομα του αιτούντος, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 1 του Συντάγματος, 13 παρ. 1, 14 παρ. 1 του Ν.344/1976 “περί ληξιαρχικών πράξεων”, άρθρο 4 παρ. 1 (γ) του Ν.2472/1997 και 782 ΚΠολΔ, μη νόμιμη όμως ως προς το έτερο σκέλος της ζητούμενης κενής καταχώρησης στη θέση του φύλου, για τους κατωτέρω εκτιθέμενους λόγους. Πρέπει επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω η αίτηση και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, κατά το μέρος που κρίνεται νόμιμη.

Από την προσήκουσα εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα απόδειξης στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου που περιέχεται στα ταυτάριθμα πρακτικά συνεδρίασής του, καθώς και του συνόλου των προσκομιζομένων με νόμιμη επίκληση εγγράφων αποδεικνύονται τα ακόλουθα: Στο ληξιαρχείο του Δήμου Αμαρουσίου καταχωρήθηκε η γέννηση του αιτούντος (...-1985) και συνετάγη η υπ' αρ. .. ληξιαρχική πράξη γέννησής του, τόμος ..., έτους 1985, από την τότε ληξίαρχο, στην οποία ανεγράφη ότι οι γονείς του ... και ... απέκτησαν “αγόρι”, ενώ στην ίδια πράξη προστέθηκε και αναγραφή της βάπτισής του που έγινε στις ... με την οποία του δόθηκε το κύριο όνομα “Ιάσων”. Ο αιτών ισχυρίζεται ότι από την ηλικία των επτά (7) ετών είχε πλέον συνειδητοποιήσει ότι το φύλο που του αποδόθηκε κατά την γέννησή του δεν αντιστοιχούσε στο φύλο που βιώνει, θεωρώντας ότι η προσωπικότητά του αναπτυσσόταν τόσο προς το ανδρικό όσο και προς το γυναικείο φύλο, κατεύθυνση προς την οποία αναπτύσσοντας και τα χαρακτηριστικά του και οι επιλογές του τόσο στην εμφάνιση όσο και στα ενδιαφέροντά του (αθλήματα, ασχολίες ελεύθερου χρόνου κλπ.), συνολικά δε ότι η ψυχική δομή του προσιδίαζε στα πρότυπα τόσο του άρρενος όσο και του θήλεος. Παράλληλα από την εφηβεία του αισθανόταν έλξη για άτομα και των

δύο φύλων, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι επιθυμούσε να βιώσει μια τέτοια σχέση ως αμφιφυλόφιλος άνδρας, αλλά ως άρρεν και θήλυ ταυτόχρονα, δηλαδή ως ένα άτομο μη εντασσόμενο στην μία πλευρά του διπόλου των φύλων (“NON BINARY” ή μη δυικό ως προς το φύλο άτομο). Έτσι, με σταθερή και συγκεκριμένη επιλογή του, ήδη από το έτος 2013, ζήτησε από το φιλικό, οικογενειακό και κοινωνικό περιβάλλον του να χρησιμοποιείται μαζί με το όνομα “Ιάσων” και το όνομα “Αντιγόνη”, ταυτόχρονα ως “Ιάσων – Αντιγόνη” και κυρίως στην Αγγλική γλώσσα ως “Jason – Antigone”. Τούτο αποτελεί απαραίτητο και μόνιμο, πλέον, χαρακτηριστικό στοιχείο της προσωπικότητας του αιτούντος με το οποίο αποκλειστικά τον γνωρίζουν και ονοματίζουν στο οικογενειακό και κοινωνικό του περιβάλλον, ενώ παράλληλα, διευκολύνει τις κοινωνικές του σχέσεις και συμπορεύεται με την ψυχοσύνθεσή του και την ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητάς του, εξασφαλίζοντας επίσης ασφάλεια στις συναλλαγές του τόσο με το κράτος όσο και με ιδιώτες. Ως εκ τούτου πρέπει να γίνει δεκτό ως ουσιαστικά βάσιμο το αίτημα διόρθωσης της ληξιαρχικής πράξης γέννησης του αιτούντος ως προς το κύριο όνομα αυτού και να αναγραφεί αντί του ονόματος “Ιάσων” το όνομα “Ιάσων – Αντιγόνη”, σε συμφωνία και με το άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος με το οποίο κατοχυρώνεται το δικαίωμα του καθενός για ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητάς του και εφόσον η απόρριψη του σχετικού αιτήματος θα δημιουργούσε ανεπιθύμητες συνέπειες για τον αιτούντα ως προς την προσωπική και κοινωνική του κατάσταση και εικόνα. Ωστόσο, ο Ν.4491/2017 περί της Νομικής Αναγνώρισης Ταυτότητας Φύλου, δεν περιέλαβε την περίπτωση της τρίτης καταχώρισης φύλου για όσα άτομα το επιθυμούν, δηλαδή των μη δυαδικών ως προς το φύλο ατόμων (non – binary) τα οποία δεν αυτοπροσδιορίζονται με το δίπολο του φύλου. Όπως δε αναλύεται στο νομικό μέρος της παρούσας, η ελευθερία αυτοπροσδιορισμού και ανάπτυξης της εικόνας, εν γένει καθενός, κατά το δοκούν, δεν συνεπάγεται οπωσδήποτε και την θετική υποχρέωση του νομοθέτη για την νομική αναγνώριση και κατοχύρωση των στοιχείων αυτών, αφού γίνεται δεκτό ότι η προσωπική

βούληση, στα πλαίσια κατοχύρωσης της ιδιωτικής αυτονομίας της κατά το άρθρο 5 παρ. 1 Σ, δεν παραμένει εκτός ένταξής της από μία συλλογική συνείδηση περί της κρατούσας κοινωνικής αντίληψης ενός μέσου, αποδεκτού προτύπου συμπεριφοράς και εικόνας, αλλά και εκτός ένταξής της, υποχρεωτικά, από ένα νομικό πλαίσιο κατοχύρωσής της στα πλαίσια της συνταγματικής νομιμότητας και της υπεροχής κάποιων συνταγματικών διατάξεων που προσδιορίζουν αντικειμενικά τη σημασία της πράξης αυτοδιάθεσης και ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας. Συμπερασματικά, δεν πρέπει να υποτιμάται, όταν τίθενται, εύλογα ή μη, αξιακά όρια στην προσωπική αυτονομία, ότι αυτή δεν καταξιώνεται μόνο στη βούληση, αλλά και στην απόρριψη της ιδιωτικής επιλογής που διαθέτει το υποκείμενο (Fraisie 2007: 7). Η επικαλούμενη εν προκειμένω από τον αιτούντα νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων αναγνώρισε το δικαίωμα των διεμφυλικών ατόμων να διορθώνουν το ονοματεπώνυμό τους και το φύλο τους στις ληξιαρχικές πράξεις γέννησης, χωρίς προαπαιτούμενο ιατρικών επεμβάσεων, ενώ δεν διέλαβε και την υπό κρίση περίπτωση του ως “Non-binary” (μη δυαδικό ως προς το φύλο άτομο). Επίσης, το επικαλούμενο άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (σεβασμός της ιδιωτικής ζωής), η τήρηση του οποίου απασχόλησε το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου με υποθέσεις διεμφυλικών (transgendered) ατόμων, δεν έχει υλοποιηθεί και στις περιπτώσεις των μη αυτοπροσδιοριζόμενων ατόμων στο δίπολο αρσενικό – θηλυκό. Ειδικότερα, το ΕΔΔΑ καταδίκασε τη Γαλλία το έτος 1992 για μη αναγνώριση “αλλαγής φύλου” από τις Γαλλικές αρχές, το Ηνωμένο Βασίλειο για μη αναγνώριση διεμφυλικής γυναίκας, τη Λιθουανία για μη πρόβλεψη νομικών διαδικασιών για τη “μεταβολή φύλου”, ενώ παραβίαση του άρθρου 8 διαπιστώθηκε και από την Ελβετία σε υπόθεση άρνησης ασφαλιστικής εταιρίας να καταβάλει κόστος για επέμβαση “επαναπροσδιορισμού φύλου”. Η ερμηνεία δε του άρθρου αυτού από τα επίσης επικαλούμενα από τον αιτούντα Ψηφίσματα 2048 του 2015 (“Διακρίσεις εις βάρος των διεμφυλικών στην Ευρώπη”) και 2197 του 2017 (“Πρωθώντας τα ανθρώπινα δικαιώματα και καταργώντας τις αθέμιτες διακρίσεις για τα μεσοφυλικά άτομα”) της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης του

Συμβουλίου της Ευρώπης, δεν άγει σε “νομική αποτύπωση” της μη διαδυκούς ταυτότητας φύλου που θα δικαιολογούσε μια ουδέτερη αναφορά φύλου για όσους δεν επιθυμούν να κατηγοριοποιηθούν σε κανένα σύστημα διπολικής αντίληψης των φύλων, με συνείδηση, δηλαδή του εαυτού τους για το φύλο τους, ενδεχομένως ουδέτερη ή σχετιζόμενη με την αντίληψη της ρευστότητας των φύλων (gender fluid), αφού με τα ψηφίσματα αυτά απευθύνεται απλώς “σύσταση” στα κράτη – μέλη όπως εξεταστεί (τυχόν) συμπερίληψη επιλογής τρίτης καταχώρισης φύλου για όσα άτομα το επιθυμούν, ώστε να διασφαλιστεί, οποτεδήποτε χρησιμοποιούνται κατηγοριοποιήσεις φύλου από δημόσιες αρχές, ότι υπάρχει ένα εύρος επιλογών διαθέσιμο για όλους, συμπεριλαμβανομένων των μεσοφυλικών (intersex) που δεν προσδιορίζονται ως άρρενα ή θήλεα. Ομοίως, στις 20-9-2017 η Διεθνής Αμνηστία μαζί με άλλες τρεις οργανώσεις (Σωματείο Υποστήριξης Διεμφυλικών, Colour Youth, All Out) με κοινή δημόσια δήλωσή τους αιτήθηκαν βελτιώσεις στο τότε νομοσχέδιο για την “νομική αναγνώριση” της ταυτότητας φύλου, μεταξύ των οποίων να επιτρέψουν σε άτομα που δεν προσδιορίζονται με το δίπολο του φύλου να λαμβάνουν επίσημα έγγραφα που να αντικατοπτρίζουν και την επιλογή μιας τρίτης καταχώρισης φύλου για εκείνα τα άτομα που το επιθυμούν, χωρίς ωστόσο να ακολουθήσει μια τέτοια νομική αναγνώριση. Η αναφορά του αιτούντα σε δύο δικαστικές αποφάσεις των Η.Π.Α., με τις οποίες αναγνωρίστηκε η μεταβολή του φύλου δύο ατόμων από θήλεα σε “μη δυικά” ως προς το φύλο, συγκεκριμένα δε ενός περιφερειακού δικαστηρίου στη Σάντα Κρουζ της Καλιφόρνια (26-9-2016 – NBC OUT) καθώς και ενός δικαστηρίου της Πολιτείας του Όρεγκον των Η.Π.Α. (υπόθεση αρ. 16CV13991) δεν συνάδει με τα περιστατικά της κρινόμενης περίπτωσης του, καθόσον, όπως προκύπτει από την αιτιολογία των αποφάσεων αυτών, η κατηγοριοποίηση των ατόμων εκείνων ως μη δυικών ως προς το φύλο τους κρίθηκε επιβεβλημένη για λόγους ιατρικούς. Ειδικότερα, στη μία περίπτωση (δικαστήριο της Καλιφόρνια) η γυναίκα γεννήθηκε ως μεσοφυλική, με το σύνδρομο “Σουίρ” που αποτρέπει το σώμα από το να παράγει ορμόνες φύλου, υποβληθείσα σε εφηβική ηλικία σε χειρουργική επέμβαση αφαίρεσης γονάδων, ενώ στην άλλη περίπτωση (δικαστήριο του Όρεγκον) προσκομίστηκαν επιστολές ιατρών (τέθηκαν στην διάθεση της εφημερίδας Daily Dot) που ανέφεραν ότι το φύλο της ενδιαφερόμενης γυναίκας μπορεί να κατηγοριοποιηθεί ως μη δυική και ότι κατά τη γέννησή της αποδόθηκε το

ανδρικό φύλο, αιτηθείσα αρχικά τη μεταβολή του φύλου της από άρρεν σε θήλυ και αργότερα από θήλυ σε μη δυικό.

Με βάση αυτές τις παραδοχές κρίνεται ότι, ελλείπει σχετικού θεσμικού πλαισίου κατοχύρωσης των “NON BINARY” (μη δυαδικών ως προς το φύλο) ατόμων ως κατατασσομένων σε μια διακριτή περίπτωση “ταυτότητας φύλου” (επιλογή τρίτης καταχώρισης φύλου), πρέπει να απορριφθεί, ως νόμω αβάσιμο, το αίτημα κενής καταχώρισης φύλου του αιτούντος στην οικεία ληξιαρχική πράξη γεννήσεώς του, να γίνει όμως δεκτό ως ουσία βάσιμο το αίτημα διόρθωσης ως προς το κύριο όνομά του, από το αναγραφόμενο “Ιάσων” στο ζητούμενο “Ιάσων – Αντιγόνη”, γενομένης εν μέρει δεκτής της κρινόμενης αίτησης, κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε απορριπτέο

Δέχεται την αίτηση.

Διατάσσει τη διόρθωση της με αριθμό .. ληξιαρχικής πράξης γέννησης, τόμος ... (έτος 1985) – βάπτισης που συνέταξε η ληξιαρχος του Δήμου Αμαρουσίου ως προς το κύριο όνομα του αιτούντος, προκειμένου να αναγραφεί σε αυτή ως κύριο όνομα το “Ιάσων – Αντιγόνη” αντί του αναγραφόμενου “Ιάσων”.

Διατάσσει της ληξιαρχο Αμαρουσίου να ενεργήσει τα νόμιμα.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του.

Αθήνα, 7 Φεβρουαρίου 2018

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ